

PÄIVÄ JONA VÄRIT HÄVISIVÄT MAAILMASTA

HEIKKI NOUSIAINEN

Päivä jona värit hävisivät maailmasta

© 2020 Heikki Nousiainen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-5668-3

Päivä jona värit hävisivät maailmasta

Heikki Nousiainen

I. Hautajaiset

Kappelin ikkunat ovat pölyiset. Auringonvalo siivilöityy pölyn lävitse ja valaisee pehmeästi arkkua, joka on minusta oikealla. Lähimmät sukulaiset istuvat ensimmäisessä rivissä jäykän näköisissä mustissa vaatteissa. On todella vaikeaa ajatella, että Harri makaa arkussa kuolleena. En ole yksinkertaisesti pysynyt tapahtumien tasalla. Olin puhunut Harrin kanssa puhelimesta muutaman kerran talven aikana ja pyytänyt häntä luokseni lepäämään, mutta se ei ollut onnistunut. Sitten yhtenä perjantaina Harri totesi puhelimesta, ettei lasiin tulisi enempää kuin viisikymmentä. Ymmärsin, että aikaa ei ollut paljon jäljellä. Puhuin siitä Liisan kanssa ja kerroin lähteväni Pohjanmaalle tapaamaan Harria muutaman päivän päästä. Saman viikonlopun sunnuntaina Harrin paras kaveri Jussi soitti ja kertoi, että Harri oli kuollut. Minä olin lähdössä tervehtimään häntä maanantaina. Olisin halunnut jättää hyvästit, niin teennäiseltä kuin se kuulostaakaan. Eikö Harri olisi voinut elää vielä muutamän päivän?

Jazz-yhdistyksen puheenjohtaja nyökkää ja istuu viereeni. Hieman liian vahva partaveden tuoksu leijailee jostain nenääni, mutta sitten avoimesta ikkunasta tulee tuulahdus raitista ilmaa ja vastaleikatun nurmikon tuoksu, mikä sekoittuu hien ja parfyymien tuoksuun. Kappelissa on hiostavan kuuma. En löytänyt sopivia vaatteita, joten tyydyin tummiin housuihin, t-paitaan ja pikkutakkiin. Harri ei välitä moisesta, vaatteet ovat vain ”vermeitä”, mutta helpointahan on sopeutua yleiseen käytäntöön. Hautajaiset eivät ole tilaisuus, missä haluan korostaa yksilöllisyyttäni. Jännitän tilaisuutta niin paljon, että haen mielelläni suojaan käyttäytymällä mahdollisimman samalla tavalla kuin

kaikki muutkin. Onneksi tilaisuudessa on nuori mies, joka on myös vapaammin pukeutunut, mutta siisti ja tyylikäs. Hänellä on pukua muistuttava harmaa yhdistelmäasu. Kaulusta ja solmiota ei yhdistelmässä ole. Kaikilla muilla on musta puku, valkoinen paita ja solmio.

En tunne Harrin sukulaisia. Hänen serkkunsa olen tavannut pikaisesti. Toivon nyt, että olisin ostanut tumman puvun. Kysyn puheenjohtajalta, olenko pukeutunut tarpeeksi korrektisti ja hän rauhoittelee minua vakuuttamalla, että vaatteeni eivät ainakaan provosoi ketään.

Punakka pappi ilmestyy takahuoneesta. Kaupungilla liikku-
neiden juorujen mukaan papille maistuu ehtoollisviini, var-
sinkin hänen vaimonsa kuoleman jälkeen. Norjassa on huo-
mattu, että papit pahoinpitelevät vaimojaan ja lapsiaan paljon
enemmän kuin muut miehet. Lapsia ja naisia ei uskota, kun
he kertovat väärinkäytöksistä tai tekevät rikosilmoituksia. He
saavat tupla-stigman: ensin pahoinpitely ja sitten vielä epäily ja
halveksinta, kun he pyytävät apua. Mitä ihmettä minä ajattelen?
Keskity mies, hyvä kaverisi, jota arvostat paljon, makaa tuolla
arkussa kuolleena, mieti häntä. Ajatukseni jatkavat kumminkin
sekavaa kulkuaan. Ei ihme, että buddhalaiset kutsuvat sisäistä
puhettamme hulluksi apinaksi.

Tässä valaistuksessa saisi hyvän kuvan, valo tulee hienosti sivulta
eikä ole liian kova. Kamerani ei ole jäänyt kotiin vahingossa. Tein
tietoisin valinnan. En halua kokea tätä tilannetta kameran linssin
kautta. Haluan olla läsnä, mitä se nyt sitten tarkoittaakin.

Pappi jatkaa puhettaan. Se vähä, mitä ymmärrän ja kuulen,
on aivan järkevää ja perustuu faktoille. Hän on ottanut selville
sukulaisilta, minkälaisen miehen hän saattelee hautaan. Monen
sukulaisen hartiat nykyvät ja yhtäkkiä vakavuus ja surullisuus

hyökyvät ylitseni. Silmäni kostuvat. Ajattelen tietoisesti jotain muuta, eihän sovi, että murrun täysin. Miksi ei? Ajattelen pappia, joka oli ajanut serkkuni päälle autolla ja pakeni paikalta. Hän oli selittänyt asiaa oikeudessa niin, ettei voinut pysähtyä onnettomuuspaikalle, koska kyseessä oli suojatie ja siihen oli laitonta pysähtyä.

Käsittämätön ajatus, että Harri makaa arkussa, eikä ole enää se kaveri, joka on monessa mukana. Nopea käsityskyky, hauska ja aina valmis auttamaan tarvittaessa. Harrilla on ratkaisu kaikkiin käytännön ongelmiin. Keneltä minä nyt kysyn neuvoa? Eihän se voi vain loppua näin. Miksi en saanut nähdä häntä ja sanoa hyvästi? Hänen paikalliset kaverit olivat pitäneet jäähyväisjuhlat, joihin minua ei oltu kutsuttu. Tämä on jo toinen kerta, kun en saa hyvästellä kaveriani ja ensimmäisellä kerralla minua ei kutsuttu edes hautajaisiin. Onneksi Jussi älysi soittaa ja kertoa.

Sitten keksin yhtäkkiä, miksi ajattelen kaikkea ikävää papeista. Harrihan on – tai oli – ateisti. Kyllä hänen mielipiteitään pitäisi kunnioittaa hänen omissa hautajaisissaan. Tässähän on tapahtunut vääryys! Rauhoitun pikkuhiljaa, kun tajuan, että Harrin lapset ja sukulaiset ovat varmasti halunneet siunaustilaisuuden. Mitä, jos syvästi uskovainen haudattaisiin ilman kirkollisia menoja ja ilman viittaustakaan uskontoon? Harri on ehkä itse hyväksynyt siunaustilaisuuden sukulaisten takia, tai sitten hän ei vain jaksanut välittää. Ehkä hänellä ei ole mitään tekemistä hautajaisjärjestelyjen kanssa. En usko, että hän ajatteli kuolevansa vielä.

Minun täytyy kirjoittaa testamentti ja kieltää kirkonmenot. Minun peijaiseni saavat ainakin olla hauskat. Mikä sitä voisi estää, järjestämästä omannäköisiä hautajaisia. Muistella poismennyttä huumorilla ja ymmärtäen myös niitä vähemmän mukavia ominaisuuksia. En voinut sietää nuorempana kuolemaan liittyviä

sosiaalisia normeja ja tapahtumia, mutta olen alkanut ymmärtää, että ne ovat tärkeitä juuri eläville, tuskin kuollut välittää. Jonkinlainen rituaali, jossa jätetään hyvästit on varmasti tarpeen, ja olen tyytyväinen, että olen saanut tilaisuuden tulla. En saa tolkkua ajatuksilleni. Jotenkin hävettää ajatella kaikkea mahdollista kuolleen kaverin arkun läheisyydessä. Mieleeni tulee yhden naiskirjailijan kertomus siitä, miten hänestä tuli kirjailija kirkonmenojen takia. Hänen isänsä oli vapaakirkon pastori, joka saarnasi tuntikaupalla ja tyttären oli pakko istua kirkossa tajua-matta mitään saarnasta. Hän alkoi keksiä mielikuvitushahmoja ja tarinoita omaksi ilokseen. Niin hän loi pohjan kirjailijan ammatille. Omien sanojensa mukaan hänestä tuli kirjailija silloin lapsena, juuri näitten tylsien tuntien aikana kirkossa.

Lähdin ajamaan Helsingistä pohjoista kohti puoli neljältä aamulla, joten nyt kun rentoudun, alan olla uninen ja olenkin toimituksen loppuajan puolinukuksissa. Tilaisuus on kiitettävän lyhyt ja autenttinen. Ei niin kuin isäni hautajaispuheessa, jossa sotilasarvotkin menivät sekaisin. Tosin oikeaan suuntaan - isäni sai papilta postuumin ylennyksen.

Kahvitilaisuus on meren rannalla. On liian kylmä istua ulkona, vaikka kappelissa oli kuuma. Saan nähdä kaverini valokuvissa nuorena, minähän tutustuin keski-ikäiseen mieheen. Istun jazz-yhdistyksen puheenjohtajan viereen ja hän kertoo vanhoja muistoja vapaaehtoistyöstä jazz-festivaaleilla ja Harrin panoksesta siellä.

– Kyllä Harri ja hänen työ oli tosi tärkeää. Muistan kerran, kun kaikki sähköt menivät myrskyn takia, mutta Harri pelasti tilanteen. Tosin hänen alkoholinkäyttö loi myös ongelmia, mutta sehän oli traditio koko vapaaehtoiselle ryhmälle.

– Minä en ollut mukana kuin kerran ja minulle jäi todella mukavat muistot. Teillä niitä vuosia oli tietty enemmän ja vaikeuksia myös, sanon hänelle.

– Katso tuossa, Harri tosi nuorena, mutta ilmeen tunnistaa, puheenjohtaja näyttää sormellaan valokuvaa.

– Joo, tiedätkö muuten mitään siitä, miksi loppu meni niin nopeasti? Minä en tavannut koskaan Harrin lapsia, joten en halua kysellä heiltä.

– Ainoa mitä olen kuullut on, että ei se ollut vain haimasyöpä, vaan oli muitakin vakavia sairauksia, mutta mitään varmaa tietoa ei ole.

– Ei kai sillä väliä ole enää, sanon.

Ajan autoa vaaleassa kesäyössä. Kyllä luonto on kaunista ke-säisin, tätä en vaihtaisi mihinkään. Sääli vain, että se harmaus kestää niin kauan. Oloni on aika rauhallinen ja ajattelen niitä näitä. Vieläkin ihmettelen, etten ajattele enempää kaveriani ja yhteistä aikaamme, en myöskään ole erikoisen surullinen. Itse hautajaisista suoriutuminen on sinänsä helpotus. Jännitän so-siaalisia tilanteita niin paljon, että ne menevät vähän hukkaan tai ohi kohdaltani.

– Totta helvetissä, Harri teki sen itse, sanon yhtäkkiä ääneen.

Tietoisuus siitä, miksi en ollut ehtinyt tapaamaan Harria, iskee kuin lyönti pallean. Harri oli itse valinnut kuolinhetkensä. Siksi hän totesi niin itsevarmana, ettei eläisi pitempään. Miksi en sitä heti tajunnut? Ja miksi en saanut tavata häntä? Ehkä hän oletti, että ymmärsin. Ehkä hän ei halunnut kärsiä viimeiseen saakka ja piinata läheisiään kärsimällä ja kuihtumalla pois. Hän oli liian älykäs siihen, olisihan minun pitänyt ymmärtää. Olisin vain halunnut nähdä sinut viimeisen kerran ja kysyä, oliko meillä si-nunkin mielestäsi jokin erikoinen ymmärrys toisiamme kohtaan.

Kunnioitimme toistemme eriskummallisuuksia. Emme olleet samaa mieltä kaikesta, varsinkaan musiikista, mutta sillä ei ollut mitään väliä. Jazzia ja bluesia kuuntelimme tosin yhdessä. En suuttunut silloinkaan, kun kerran jazz-konsertissa olit juonut liikaa, etkä pitänyt yhtyeestä. Olit sitä mieltä, että kuuntelijat

teeskentelivät. Voin kertoa nyt sinulle, että pidin erityisen paljon tuosta konsertista ja tajusin jonkin rytmikuvion ensimmäistä kertaa silloin. En yleensä välitä sellaisesta. Kyllä, monet kuuntelijat olivat pitävinään musiikista. Ihminen nyt vain on sosiaalinen eläin, mielestäni sellaiseen ei kannata tuhlata ruutia.

Olisinko kysynyt ja kertonut kaikkea tuota, jos olisimme tavanneet vielä ennen kuolemaasi? Oletettavasti en. Olisimme juoneet kahvit sairaalan parvekkeella ja sinä olisit polttanut savukkeita. Olisimme jutelleet veikkausvoitoista ja autoista, kaikesta muusta, mutta ei itse asiasta. Lopuksi kun minun olisi ollut aika lähteä, olisi asiaa kenties sivuttu jollain lailla.

Tulet aina olemaan ajatuksissani, varsinkin kun kohtaan jonkun käytännön ongelman. Nyt minun täytyy ajatella ja ratkaista ne itse, mikä on ehkä hyväksikin minulle. Olisin silti mieluummin soittanut sinulle.

2. *Punavuori*

En ole sankari, en edes antisankari. Olen pelkuri, luovuttaja, karkuun juoksija, arkajalka. En vie toimiani kunnolla loppuun, vaan jätän ne usein kesken. Olen kaiken kaikkiaan aika saamaton ja kunniaton paskiainen. Mikään aate tai asia ei kiinnosta tai innosta minua niin, että jaksaisin todella välittää. Tässä sankareiden luvatussa tai luvattomassa maassa saamattomuus ei ole mikään hyvä asia. Täällä kaikki taistelevat, jopa tosi-tv-sankarit taistelevat milloin minkäkin puolesta tai vastaan. Median narratiiveissa syöpäpotilaat kokevat huimia kehityskaaria taistelussa sairauttansa vastaan, ja eivätkä lopulta haluaisi olla ilman niitä haastavia kokemuksia. He ovat oppineet ja kehittyneet taistelun aikana. Kukaan ei välitä köyhistä, jollei heistä tule miljonäärejä tai he eivät kehity juoksupojasta johtajaksi, slummin koirasta miljonääriksi. Siinä se tarina on parhaimmillaan.

Sankariiperinne on juurtunut syvään isänmaamme hurmeiseen multaan. Aivan kuten jenkkilässä, täällä on vahva sankari kaikkien kertomusten ytimessä. Päivittäin iltapäivälehdissä. En kannan pelkuruuttani ylpeästi, vaan häpeän sitä, kuten häpeän tapaa, jolla tulen toimeen. Saan elantoni televisiosarjasta, jonka olen kirjoittanut valmiiseen formaattiin. Minulla on varaa asua isossa asunnossa Punavuorella ja elää taloudellisesti huoletonna elämää. Tuloni antavat minulle myös mahdollisuuden omistautua kirjoittamiselle ja maalaamiselle kokopäiväisesti, vaikken myykään mitään tuottamistani tekeleistä, muuta kuin sen kirokun ja siunatun sarjan. Tätä en tosin kerro kenellekään, vaan uskottelen ihmisille, että myyn taidettani ja kirjoituksiani ulkomaille. Joku yksittäinen artikkeli kaupunkilehdessä, joskus jopa suurissa lehdissä, auttaa ylläpitämään illuusiota. Julkaistut

kotimaan artikkelini eivät ole tähän mennessä tuottaneet penniäkään, en myöskään ole onnistunut myymään juuri mitään ulkomailla. Tämäkin on häpeällistä monella eri tapaa, siksi en ole kertonutkaan kenellekään asiasta. Suomessahan olemme oman onnemme seppiä, ja jos minulla menee huonosti, on se ainoastaan ja vain minun omaa syytäni. Usko kykyyn korjata asia kuulu myös kuvaan. Minä en usko - minä tiedän, ettei asia korjaannu. Päätoimittajat tai portinvartijat pitävät huolen siitä, että mikään ei muutu ja minä en tule tienaamaan elantoani kirjoittamalla vartenotettavia artikkeleita.

Sarjan kirjoittaminen ei vie paljoa kallisarvoista aikaani. Minulla on kaavakuviot seinällä, jossa kaikki roolihahmot ovat mukana. Vieressä on lista tapahtumista, kuten pettäminen, kavallus, varkaus tai muu rikos, valheen levittäminen, mustasukkaisuus, rakkaus, seksi, seksin puuttuminen, impotenssi, vakava sairaus, työongelmat, yritysvakoilu, yritysosto, uran edistäminen ja niin edelleen. Sitten vain summamutikassa valitsen jonkun tapahtumista ja yhtä summittaisesti, kuka on sen kohde ja kuka alkuunpanija, ja taas tarina jatkuu.

Asia huvittaa minua, varsinkin kun kirjoittamaani sarjaa kehuutaan päivälliskutsujen yhteydessä. Sitä tapahtuu vieläkin silloin tällöin, tosin sosiaalinen elämäni on aika vähäistä nykyään. Yksi päivällisvieraiden usein käyttämistä argumenteista on, että käsikirjoitus on kuulemma niin monimuotoinen ja harkittu. Tytydyn hymyilemään, mutta en antaudu keskusteluun. En ole vielä oppinut suhtautumaan asiaan täysin neutraalisti ja pelkään, että menetän malttini, kun pääsen vauhtiin.

3. *Gallen-Kallela*

Olen kävelemässä kotiin Sepänkadulle, mutta poikkean kahville Isolla Roballa.

– Hi, how are you doing, the usual?

– I am fine, and you? Yeah, the usual.

Löydettyäni pikkuisen kantakahvilan kotikorttelistani olen yrittänyt puhua ranskaa henkilökunnan kanssa, mutta ranskalaiset omistajat eivät koskaan anna minulle mahdollisuutta. He vaihtavat heti englanttiin, kun kuulevat mongerrukseni. Haluaisin niin mielelläni astua ovesta sisään ja huolettomasti vaihtaa muutaman sanan omistajien kanssa ranskaksi. Kuvitelmissani se auttaa kestäämään talven pimeyttä ja luo eräänlaisen sankarin sädekehän ympärilleni. Täällä Punavuoressa voi aivan hyvin kuvitella olevansa missä tahansa vanhassa Euroopan kulttuurikaupungissa. Tosin mielikuva itsestäni katuja mittelevänä vapaana ajattelijana, intellektuellina flanöörinä on vanhentunut ja aikansa elänyt. Ei minusta enää paljon muuhun olekaan, mutta todella nautin kävelemisestä ja kahviloissa istumisesta. Ne ovat niitä harvoja asioita, jotka eivät pitkästytä minua vieläkään.

Juon tuplaespressoani ja katselen kotiin kiirehtiviä ihmisiä. Tulen tapaamisesta Akseli Gallen-Kallelan asiantuntijan Marja Liisa Rönkön kanssa. Olen etsimässä taulua tai aavetta. Kallistun tällä hetkellä aaveen puolelle. Muistan, tai kuvittelen muistavani taulun, jonka nimi on Iltarauha, Kesäillaksikin sitä on kutsuttu. Siinä kansan mies istuu torpan rappusilla ja katselee tiluksiaan rauhallisesti piippuaan poltellen. Taulusta on tehty heliogravyyreitä, mutta muistossani olen nähnyt sen lapsuuden kodissani öljyvärimaalauksena. Muisto on joko väärä tai sitten olen sairastunut jonkin tyyppiseen dementiaan. Olisi helppo tutkituttaa

dementian mahdollisuus, mutten halua. Olenhan pelkuri, en tartu härkää sarvista tai nosta kissaa pöydälle. Mieluummin otan selvää, josko taulu on edes voinut riippua lapsuuden kotini seinällä.

Onko asialla itsessään merkitystä? Mitä, jos teoksesta olisikin kopio olemassa ja muistoni olisi tosi? Sillä ei olisi merkitystä siinä, muutoin kuin, että voisin huokaista helpotuksesta, että olen järjissäni. Vaikka taulu löytyisikin ja saisin siihen jopa omistusoikeuden, ei se olisi tärkeää. Mielenkiintoista kyllä, mutta ei sen enempää. En möisi taulua, vaan laittaisin sen seinälle ja tauluvalon vielä päälle. Voisin tuijotella sitä hyvän tovin aina silloin tällöin, vaikka ikkunastani avautuva merimaisema hakea kyllä taulun, anteeksi nyt vain Akseli. Asun Sepänkadulla seitsemännessä kerroksessa, ja näkymä merelle on hieno. Tuijottelen sitä ja Akselin heliogravyyriä usein, ylipäättään käytän paljon aikaani tuijotteluun.

Gallen-Kallelalla oli piirre, mitä arvostan. Hän ei näyttänyt pitäneen taideporukoista ja niissä esiintyvistä keskinäisestä mielistelystä, vaikka taidepiirien menoihin joskus osallistuikin. Olen nähnyt Ranskan Rivieralla vastaavanlaisia keskinäisen ihailun yhteisöjä. Olen osallistunutkin moniin kekkereihin, joissa keskinkertaisuudet saavat paistatella päivää, aina yhden illan kerrallaan juhliassa, joissa suurin osa on kollegoita. Taiteilijatuttavat tulevat, koska tietävät, että pian on vastavuoroisuuden aika. Kun he järjestävät itse näyttelynsä avajaiset, ovat työtoverit arvokkaita. Monet näistä taiteilijoista eivät ole matkalla mihinkään, eikä heillä ole tulevaisuutta, mutta he onnistuvat ylläpitämään illuusiota ainakin niin kauan kuin ystävät tulevat eikä heidän rikas mesenaattinsa tai rakastajansa jätä heitä nuoremman naisen tai miehen takia.

Kahvit juotuani lähden vaeltamaan asunnolleni. Käyn vielä kaupassa kotimatalla, leipä ja vessapaperi on loppu.

4. *Aleksi ja Liisa*

Kaupan hyllyjen välissä mietin, kuinka olen aina pitkästynyt helposti. Akseli aikalaistensa tapaan ikävystyi kaupunkikulttuuriin ja löysi suomalaisesta luonnosta innoituksensa, ainakin nuoruusvuosinaan. Minun ikävystymiseeni ei ole syynä kaupungin tarjoamien huvitusten ja paheiden liiallinen käyttö. Siihen on yhtenä syynä yhteiskunnan infantiilisuuden lisääntyminen. Pahinta on, että olen itse luomassa sitä, mutta jostainhan minun on toimeentuloni saatava. Kaikesta huolimatta ainakin yritän julkaista myös asiaa ja maalata oikeita tauluja. Ainoa asia, joka lohduttaa on, että Ylen henkilökunta on pakotettu katsomaan sitä tylsää viihdettä, minkä ostavat. Vaikka viihde on tehty ammattimaisesti ja huipputeknologialla, se on yhä huonoa viihdettä. En itse katsoisi mistään hinnasta kirjoittamaani sarjaa. Katsoin mielelläni näitä koukuttavia hömppäsarjoja äitini kanssa, kun olin kahdeksanvuotias. Olin ylpeä, kun sain olla valveilla pitempään kuin tavallista, ja äitini pyysi minua herättämään hänet, jos hän nukahtaisi kesken ohjelman. Kun sitten tönnin hänet hereille, hän ei koskaan myöntänyt nukkuneensa kunnolla.

Uutiset eivät kyseenalaista enää mitään, vaan toistavat EK:n ja muiden viranomaisten, kuten valtionvarainministeriön mielipiteitä. Talousteoriat loistaa poissaolollaan, eikä edes perusasioita hallita vaan naisia halvennetaan väittämällä, että heidän työpanoksensa julkisella sektorilla ei luo hyvinvointia. Naurettavaa tietämättömyyttä. Totta kai naisten työ luo hyvinvointia ja lisää vaurautta maallemme, vieläpä monella eri tapaa. Syytän Ylen ohella myös muita medioita. Toimittajat naureskelevat ihmisille, jotka eivät osaa sanojen oikeinkirjoitusta, mutta tietävätkö he

tyylistä mitään? Olen lopettanut kokonaan TV:n katselun, koska siellä on harvoin mitään minua kiinnostavaa tai elämänpiiriini kuuluvaa. Vieraantumisen tunne on ollut todella voimakas, ja vaikka olen seurannut uutisia sekä TV:stä, netistä että sanomalehdistä, ovat nekin saaneet jäädä vähemmälle viime aikoina. Jopa Hesari käyttää nykyään klikkiotsikoita.

Ihmisiä aliarvioidaan. Meitä kuluttajia pidetään tyhminä ja laiskoina. Enää ei edes romaaneissa saa käyttää vaikeita sanoja. Olen varma siitä, että monet muut lukijat minun ohellani ilahtuvat, jos näkevät kirjassa heille vieraan sanan. Minulle se on päivän pelastus, hetki jolloin saan oppia jotain uutta.

Keitän päivän viimeisen kupin kahvia ja tuijottelen ulos. Suodatinpaperit ovat päässeet loppumaan, joten taittelen talouspaperin suppiloon. Minulla on espressokoneone, mutta joskus haluan tavallista kahvia ja isompia määriä. Espresson tai latten tekeminen on liian vaivalloista, sitä paitsi olen omaksunut typeriä sääntöjä Italiasta, kuten ettei lattea ja cappuccinoa juoda kuin aamupäivällä. Mistähän sekin sääntö tulee?

Minun pitäisi tehdä muistiinpanoja Rönkön kanssa ilmi tulleista faktoista, mutta jatkan tuijottelua. Miksi minun ikävystymiseni ei ole yhtä hohdokasta kuin Saganin kirjassa *Bonjour Tristesse*, tervetuloa ikävä. Se kuulostaa niin tyylikkäältä. Suomalainen ikävystyminen - vai onko oikeampi nimi depressio tai dementia, ei ole yhtään hohdokasta, pikemminkin surullista, tylsää, tahmeaa, ankeaa ja lohdutonta.

Akseli ei viihtynyt koulussa ja lopettikin sen kesken. Kouluaikoina ainoa asia, joka häntä kiinnosti, oli karttojen piirtäminen ja pilakuvien tekeminen opettajista. Ehkä oman tien löytäminen on ainoa tapa jonkinlaiseen onneen, vaikka ei se Akselillekaan taannut ikuista onnea. Kaikesta menestyksestä huolimatta häntä jäyti

Romaani on psykologisesti kiinnostava ja syvälinen tutkielma ihmisen henkisestä jaksamisesta, traumaista, peloista, epävarmuudesta ja riippuvuuksista. Teos etenee kunkin päähenkilön näkökulmista tarkkailtuna, ja eri hahmot valottavat kertojina tapahtumia vuorotellen omista näkökulmistaan.

Yhtenä teemana on median ja sosiaalisen median merkitys modernille ihmiselle. Se tavallaan anastaa aikamme ja muovaa meistä narsisteja. Pahimmillaan se voi tuhota työuria, uhata terveyttämme, jopa elämäämme. Romaanin taustalla on koskettava kertomus ihmissuhteista ja niiden ratkaisevasta merkityksessä myös modernin ihmisen elämässä.

BoD

